

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **České Švýcarsko o.p.s.**, IČO: 25436911,
sídlem Křínické náměstí 1161/10, 407 46 Krásná Lípa,
zastoupená Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem,
sídlem 1. máje 97/25, 460 07 Liberec,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 2. 2017, č. j. 9210/17/5000-10470-700938 a č. j. 9211/17/5000-10470-700938,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 2. 2017, č. j. 9210/17/5000-10470-700938, (dále jen napadené rozhodnutí č. 1), kterým byl k odvolání žalobkyně změněn výrok platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně č. 54/D/2016 vydaného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Finančním úřadem pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) dne 29. 2. 2016, č. j. 356233/16/2500-31471-506373, (dále i jen „platební výměr č. 1“) tak, že se žalobkyni vyměřuje odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 218 650 Kč namísto ve výměru uvedených 2 144 814 Kč. Platebním výměrem č. 1 správce odvodu podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 29. 11. 2011 (dále jen „rozpočtová pravidla“) vyměřil žalobkyni za porušení rozpočtové kázně odvod do státního rozpočtu ve výši 2 144 814 Kč, a to z důvodu porušení rozpočtové kázně spočívajícího v nedodržení podmínek uvedených v čl. III odst. 2 a 4 (nedodržení povinnosti zachovat stanovené procentní podíly jednotlivých druhů finanční pomoci na celkových uznatelných nákladech projektu), čl. VI odst. 6 (nedodržení povinnosti odečíst od celkových uznatelných nákladů projektu rozdíl mezi skutečnými a předpokládanými přímými výnosy projektu, získanými v průběhu realizace projektu, a to nejpozději v okamžiku podání poslední žádosti o proplacení výdajů projektu) a čl. IV odst. 7, 8 a 11 (nedodržení povinnosti naplnění monitorovacích ukazatelů „Vytvořená hrubá pracovní místa – 1 žena“ a „Vytvořená hrubá pracovní místa – 1 muž“ a jejich zachování po dobu nejméně pěti let ode dne podpisu Smlouvy oběma smluvními stranami) Smlouvy o financování projektu Společného regionálního operačního programu uzavřené mezi poskytovatelem dotace Ministerstvem pro místní rozvoj a žalobkyní dne 18. 5. 2005 ve znění Dodatku č. 1 ze dne 16. 8. 2006 a Dodatku č. 2 ze dne 30. 5. 2007 (dále jen „Smlouva“).

2. Žalobkyně se dále domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 2. 2017, č. j. 9211/17/5000-10470-700938, (dále jen napadené rozhodnutí č. 2), kterým byl k odvolání žalobkyně změněn výrok platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně č. 55/D/2016 vydaného správcem daně dne 29. 2. 2016, č. j. 356279/16/2500-31471-506373, (dále i jen „platební výměr č. 2“) tak, že se žalobkyni vyměřuje odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 655 948 Kč namísto ve výměru uvedených 6 434 438 Kč. Platebním výměrem č. 2 správce odvodu podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel vyměřil žalobkyni za porušení rozpočtové kázně odvod do Národního fondu ve výši 6 434 438 Kč, a to z důvodu porušení rozpočtové kázně spočívajícího v nedodržení podmínek uvedených v čl. III odst. 2 a 4, čl. VI odst. 6 a čl. IV odst. 7, 8 a 11 Smlouvy.
3. Žalobkyně se zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené platební výměry a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobkyně uvedla, že správce daně přistoupil k předepsání odvodu i proto, že nebyla údajně vytvořena předepsaná pracovní místa. Podle žalobkyně však tato místa v souvislosti s uzavřením Smlouvy vytvořena byla, žalovaný je ale odmítl započíst na předepsanou povinnost v důsledku chybné interpretace Smlouvy. Článek IV. odst. 8 Smlouvy zní takto: *„Konečný příjemce je povinen zachovat nově vytvořená pracovní místa nejméně po dobu 3 let v případě kofinancování projektu z Evropského sociálního fondu (dále jen „ESF“) či po dobu 5-ti let v případě kofinancování projektu z Evropského fondu regionálního rozvoje (dále je „ERDF“), v obou případech ode dne podpisu smlouvy oběma smluvními stranami. Nová pracovní místa musí být vytvořena do jednoho roku od ukončení realizace projektu.“* Podle žalovaného tento článek jednoznačně určuje jako termín pro vytvoření pracovních míst a jejich obsazení den podpisu Smlouvy oběma smluvními stranami, tj. 18. 5. 2005. Podle žalobkyně však toto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ustanovení vůbec neřeší otázku, od kdy nejdříve lze místa vytvořit. Žalobkyně na plnění uvedené povinnosti započela pracovní místa vytvořená bezprostředně před vlastním podpisem smlouvy, kdy datum realizace projektu bylo stanoveno na 1. 4. 2005, výzva k podpisu Smlouvy byla z 31. 12. 2004 a pracovní místa byla vytvořena v březnu a dubnu 2005. Žalobkyně uvedla, že touto otázkou se zabývalo i Centrum pro regionální rozvoj ČR (dále jen „CRR“), které je reálně jedinou metodickou autoritou u projektů hrazených z dotací u Společných operačních regionálních programů a které odpověď hledalo min. od 25. 5. 2009 a dne 12. 4. 2010 ji ještě neznalo. Současně CRR však již předtím schválilo proplacení mezd dotyčných pracovních míst za duben 2015 (pozn. soudu – myšlen zřejmě jiný rok) v rámci projektu, a tedy akceptovalo, že místa byla vytvořena přímo v souvislosti s projektem, byť před podpisem Smlouvy a současně po zahájení projektu. Žalobkyni tak potvrdilo správnost jejího hodnocení. Interpretace textu Smlouvy žalovaným neměla podle žalobkyně oporu ani v jiných dokumentech tvořících právní rámec poskytnutí dotace, který byl vymezen na str. 5 zprávy o daňové kontrole ze dne 12. 2. 2016, č. j. 67444/16/2500-31471-506657, (dále jen „zpráva o daňové kontrole“) i na str. 8 napadených rozhodnutí, k čemuž odkazuje na přílohu č. 1 Příručky pro příjemce pro 1. kolo výzvy – Vzor smlouvy o financování projektu SROP. K procesu podpisu Smlouvy žalobkyně předložila část korespondence, která podle ní prokazovala oprávněnost předpokladu podpisu Smlouvy dříve než v květnu 2005, a to nejdéle v březnu 2005.

5. Ze spisového materiálu podle žalobkyně jednoznačně vyplývá a je jím i doloženo, že v reálném čase (tj. v čase, kdy byly pracovní poměry a smlouva uzavírány) ani monitorovací a kontrolní orgán (tj. CRR) nebyl schopen posoudit správnost či nesprávnost postupu žalobkyně. Až zpětně byl její postup shledán nesprávným. Ještě v roce 2012, jak vyplývá ze zápisu z kontroly, poskytovatel dotace neznal odpověď na otázku, zda se jednalo, či nejednalo o nesrovnalost, a až v roce 2017 za ni byla žalobkyně sankcionována. Žalobkyně v řízení argumentovala rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 90/2012 a 1 Afs 77/2010 a požadovala postup v souladu se zásadami „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obviněného, zde tedy ve prospěch daňového subjektu) a „in dubio mitius“ (v případech pochybností má být rozhodováno mírněji).
6. Podle žalobkyně pokud poskytovatel dotace chtěl započítávat na splnění povinnosti pouze pracovní poměry vzniklé po podpisu smlouvy, pak toto mohl a měl uvést do odpovídajících dokumentů, jimiž byli příjemci dotací povinni se řídit, což však neučinil a neuvedl je ani v příloze č. 1 Příručky pro příjemce pro 1. kolo výzvy – Vzor smlouvy o financování projektu SROP, ani ve Smlouvě, ani v Příručce pro příjemce pro 1. kolo výzvy – SROP. Pokud by žalobkyně znala požadavek poskytovatele ve věci posuzování nově vytvořených pracovních poměrů v okamžiku uzavírání pracovních poměrů i okamžiku podpisu Smlouvy, pak by se jím mohla řídit a případně třeba ke dni předcházejícímu podpisu Smlouvy předmětné pracovní smlouvy ukončila a uzavřela nové ke dni uzavření Smlouvy či ke dni pozdějšímu, avšak více než 1 rok od podpisu Smlouvy. Dodává, že veškeré mzdové náklady projektu byly správcem daně ověřeny, k čemuž odkázala na str. 11 zprávy o daňové kontrole.
7. Dále žalobkyně namítla nesprávnost vyhodnocení pracovních míst v navazujících projektech. Žalovaný totiž nezpochybňoval, že by nebyla vytvořena jakákoliv pracovní místa. Zpochybňoval však, že vytvořená pracovní místa byla v přímé souvislosti s projektem a započitatelná na plnění ukazatele z rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaného Ministerstvem pro místní rozvoj ČR dne 24. 5. 2005, když v žádosti o dotaci žalobkyně deklarovala, že předmětný projekt je bez přímé vazby na jiné předkládané projekty a že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

další projekty nepředkládá. K tomu žalobkyně poukazuje na to, že předmětný projekt měl právě nově identifikovat a definovat projekty, které budou realizovány, a proto nemohly být současně ani jiné žádosti podány. Z žádosti dále bylo podle žalobkyně zjevné, že datum zahájení projektu je duben 2005, termín ukončení projektu listopad 2006 a doba vytvořených pracovních míst minimálně 5 let nejdříve od května 2005. Jinak než v rámci navazujících projektů nebylo podle žalobkyně možné podmínku udržitelnosti naplnit. Vytvoření koncepce rozvoje cestovního ruchu, která tyto projekty měla vymezit a též vymezila, bylo jedním z ukazatelů, které měly být vytvořeny a naplněny; proto tyto projekty jmenovitě v žádosti uvedeny nebyly. To bylo Národní výběrové komisi, která projekt posuzovala, známo a za těchto podmínek projekt i schválila. Ty samé skutečnosti však následně byly posouzeny jako porušení rozpočtové kázně a sankcionovány, což je nespravedlivé a v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

8. Žalobkyně dále uvedla, že podle správců daně (viz str. 5 zprávy o daňové kontrole a str. 8 napadených rozhodnutí) tvořila závazný právní rámec pro poskytnutí předmětné dotace rozpočtová pravidla, programové dokumenty pro Společný regionální operační program a Příručka pro příjemce 1. kolo výzvy – verze 1.0 z 1. 12. 2004 (dále jen „Příručka“). Pokud byla jednotlivá ustanovení závazného právního rámce protichůdná, pak se i podle již zmíněných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednalo o skutečnost, ke které muselo být při rozhodování správních orgánů přihlédnuto.
9. Veškeré dostupné dokumenty platné ke dni podpisu Smlouvy, ze kterých žalobkyně uvádí Metodickou příručku „Způsobitelné výdaje“ vydanou Ministerstvem pro místní rozvoj ČR, Příručku a vzor smlouvy o financování projektu dle přílohy 1 Příručky, upravují odečítání příjmů tak, že konečný příjemce je povinen nejpozději v okamžiku podání poslední žádosti o proplacení výdajů projektu odečíst od celkových uznatelných nákladů přímé výnosy projektu získané v průběhu realizace projektu. Žalobkyně takto postupovala, což dokládá i rozpočet projektu, kde toto bylo uvedeno. Ve Smlouvě však bylo uvedeno, že konečný příjemce je povinen nejpozději v okamžiku podání poslední žádosti o proplacení výdajů projektu odečíst od celkových uznatelných nákladů rozdíl mezi skutečnými a předpokládanými přímými výnosy, získanými v průběhu realizace projektu.
10. Z uvedeného vyplývá, že pokud by příjemce dotace postupoval podle Smlouvy, pak by porušil ustanovení Příručky, jíž byl vázán. Podle žalobkyně proto za daných podmínek neexistoval postup, který by mohl (musel být) vyhodnocen jako správný, neexistoval postup, na základě kterého by byly dodrženy všechny smlouvy a relevantní předpisy, příručky a nařízení. Dodala, že si je vědoma toho, že bylo jejím svobodným rozhodnutím podepsat, či nepodepsat poskytovatelem připravenou a předloženou Smlouvu. Na druhou stranu poukázala na to, že vzhledem k jednotné úpravě odečítání příjmů v průběhu realizace projektu ve všech závazných dokumentech měla oprávněně za to, že její postup byl „ex lege“, a že ani CCR při výkonu své kontrolní a monitorovací funkce neshledal její postup v odečítání příjmů nesprávným a z jeho strany bylo schváleno konečné proplacení. Navíc postup při podepisování smlouvy uvedený v Příručce pro příjemce možnost změny smlouvy ze strany žadatele nepředpokládá a neupravuje.
11. Žalobkyně poukázala na to, že nebyly vůbec vypořádány námitky z doplnění odvolání ze dne 26. 5. 2016, ve kterém se domáhala postupu odvolacího orgánu se zohledněním rozhodovací činnosti dle dvou výše zmíněných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku sp. zn. 5 Afs 90/2012 podmínky poskytnutí a čerpání dotace musí být formulovány tak, aby byly jasné příjemci dotace již v době jejich čerpání a stát má

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnosti vymezit dotační podmínky jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, který zajistí předvídatelnost postupu při případném zpětném vymáhání poskytnuté dotace, či uplatnění sankčního odvodu. Podle rozsudku sp. zn. 1 Afs 77/2010 je nepřijatelné, aby spory či nejasnosti formulací veřejnoprávní smlouvy ve svých důsledcích ztížily pozici „slabší“ strany, tedy žalobce jako soukromé osoby. Žalovaný se v napadených rozhodnutích ani jednou z uváděných skutečností nezaobíral, ač se jednalo o základní námitky žalobkyně, a to zejména v kontextu a v důsledku poukazování na způsob formulace podmínek čerpání dotace a jejich nejasnost při aplikaci v praxi. Přitom nejasnost při aplikaci podmínek neměl jen příjemce dotace (tj. žalobkyně), ale i kontrolní orgán (CRR), což bylo správcům daně doloženo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a spisový materiál.
13. K článku IV odst. 8 Smlouvy citovanému žalobkyní žalovaný uvedl, že toto ustanovení Smlouvy jednoznačně určuje jako termín pro vytvoření pracovních míst a jejich obsazení den podpisu Smlouvy oběma smluvními stranami, tj. 18. 5. 2005. Podle uvedeného článku pak pracovní místa musí být vytvořena nejpozději do jednoho roku od ukončení realizace projektu (30. 11. 2006), tedy do 30. 11. 2007. Tento článek dále stanovuje, že žalobkyně je povinna zachovat tato nově vytvořená pracovní místa po dobu nejméně pěti let ode dne podpisu Smlouvy smluvními stranami. Žalobkyně byla tedy povinna zachovat nově vytvořená pracovní místa v období ode dne 18. 5. 2005 do 18. 5. 2010. Nesplněním povinnosti zřídit nejpozději do jednoho roku od data ukončení projektu, tj. do 30. 11. 2007, stanovená dvě nově vytvořená pracovní místa a zároveň je udržet alespoň po dobu 5 let od data podpisu Smlouvy, tj. do 18. 5. 2010, žalobkyně porušila článek II odst. 7, 8 a 11 Smlouvy (pozn. soudu – myšlen zřejmě článek IV odst. 7, 8 a 11 Smlouvy).
14. Dle části D kapitole 3. pasáže „Zachování nově vytvořených pracovních míst“ Příručky platí, že *„nositel nově vzniklých pracovních míst může být žadatel (příjemce dotace) a také partneři projektu, včetně provozovatele vzniklé investice: pracovní místa však musí vzniknout v přímé souvislosti s projektem“*. K ověření povinnosti vytvořit dvě nová pracovní místa – 1 muž a 1 žena – byly správci daně předloženy pracovní smlouvy včetně jejich dodatků pracovníků K. M., Mgr. M. K. a Ing. J. P. Jejich pracovní poměry vznikly před podpisem Smlouvy.
15. Pracovní poměr K. M. vznikl dne 11. 4. 2005. Dle dodatku k pracovní smlouvě č. 3 ze dne 30. 11. 2006 se s účinností od 1. 12. 2006 podílela celým úvazkem v rozsahu 40 hodin týdně na realizaci jiného projektu „Produkty šetrného cestovního ruchu Českého Švýcarska.“ Na základě této skutečnosti neměla podle žalovaného jí od 1. 12. 2006 vykonávaná pracovní činnost přímou souvislost s projektem.
16. Pracovní poměr Mgr. M. K. vznikl dne 11. 4. 2005. Dle dodatku k pracovní smlouvě č. 3 ze dne 30. 11. 2006 se s účinností od 1. 12. 2006 podílela celým úvazkem v rozsahu 40 hodin týdně na realizaci jiného projektu „Produkty šetrného cestovního ruchu Českého Švýcarska.“ Na základě této skutečnosti neměla podle žalovaného jí od 1. 12. 2006 vykonávaná pracovní činnost přímou souvislost s projektem. Pracovní poměr byl ukončen dne 4. 8. 2007.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Pracovní poměr Ing. J. P. vznikl dne 7. 3. 2005 s pracovní náplní ekonomický asistent, který se podílí na projektu. Dle dodatku k pracovní smlouvě č. 5 ze dne 30. 6. 2006 se zaměstnanec s účinností od 1. 7. 2006 podílel na realizaci jiných projektů, a to 45 % úvazku na projektu „Transition Facility – Ochrana a rozvoj ČŠ“, 45 % úvazku na projektu „Informačně vzdělávací systém v CHÚ Českého Švýcarska“ a 10 % úvazku na projektu „BROÚK – Rozvojové centrum BROÚK.“ S účinností od 1. 7. 2006 tedy pracoval na celých 100 % úvazku v rozsahu 40 hodin týdně na realizaci jiných projektů. Na základě této skutečnosti neměla podle žalovaného vykonávaná pracovní činnost zaměstnance od 1. 7. 2006 přímou souvislost s projektem.
18. Žalovaný shrnul, že výše uvedené pracovní činnosti zaměstnanců žalobkyně nebyly vykonávány po dobu 5 let v přímé souvislosti s projektem, ale v přímé souvislosti s jinými projekty. Z pracovních smluv a pracovních náplní byla zjištěna především skutečnost, že dvě pracovní místa „1 žena“ a „1 muž“ nebyla po stanovenou dobu udržitelnosti zachována, protože nebyla po odchodu pracovníků na jiné projekty již dále obsazována.
19. Dále žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs 334/2016-42, uvedl, že přiznání dotace vydané jejím poskytovatelem ani schválení postupu příjemce dotace není aktem, kterým by bylo prokázáno, že nemohlo dojít a nedošlo k porušení rozpočtové kázně.
20. Žalovaný následně vysvětlil, že smyslem odečítání rozdílu mezi skutečnými a předpokládanými přímými výnosy projektu bylo jednoznačným způsobem zajistit, aby byl příjemce dotace nucen předpokládané výnosy skutečně realizovat, a tedy aby se zabránilo čerpání veřejných zdrojů, když rozpočet počítá s výnosy, které mají část uznatelných nákladů pokrýt. Rozpočet projektu počítal s tím, že se příjmy budou postupným prodejem realizovat až do rozpočtované výše, aniž by bylo určeno, do kterého data je tak nutné učinit. Bylo tedy možné produkty pořízené z dotace prodávat libovolnou dobu, avšak vzhledem k termínu vyúčtování projektu bylo nutno částku v budoucnu předpokládaných dosažených příjmů odečíst už v tomto termínu. Po termínu ukončení realizace projektu dále pokračovala minimální lhůta 5 let jeho udržitelnosti počítaná od uzavření Smlouvy. Žalobkyně měla v souladu s cíli projektu a Konceptí rozvoje cestovního ruchu propagovat České Švýcarsko a předmětné produkty, které pořídila z dotace, dále prodávat, čímž by musela stanovenou výši příjmu i ve skutečnosti dosáhnout, jak předpokládala v rozpočtu projektu. V posuzovaném případě činily předpokládané přímé výnosy projektu dle rozpočtu 1 025 000 Kč a skutečně získané přímé výnosy v průběhu realizace projektu činily 375 030,73 Kč. Rozdíl mezi předpokládanými a skutečnými výnosy tak činil 649 969,27 Kč a žalobkyně byla povinna ve smyslu předmětné podmínky tento rozdíl odečíst od celkových uznatelných nákladů nejpozději v okamžiku podání poslední žádosti o proplacení výdajů projektu.
21. K namítané nevypořádané odvolací námitce žalovaný uvedl, že se jí zabýval v odůvodnění napadených rozhodnutí na str. 11 v 11. odstavci, kde uvedl, že pasáže ohledně nejasných formulací, které jsou uvedeny v namítaných rozsudcích, nelze aplikovat na posuzovaný případ, neboť ve Smlouvě nebyla žádná z podmínek vymezena nejednoznačně, a odkazy na tyto rozsudky tak jsou bezpředmětné.

Posouzení věci soudem

22. Před vlastním přezkoumáním napadeného rozhodnutí pokládá soud za nezbytné reagovat na to, že žalobkyně označila správce odvodu, tj. správní orgán prvního stupně, za osobu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zúčastněnou na řízení. Správci odvodu však takové postavení nepřisluší, neboť nesplňuje zákonné podmínky upravené v § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že správní orgán prvního stupně není účastníkem řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu a nemůže být ani osobou zúčastněnou na tomto řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 77/2013-25, nebo ze dne 27. 9. 2013, č. j. 5 As 57/2013-16). Vycházejí z citované judikatury soud správce odvodu za osobu zúčastněnou na tomto soudním řízení nepovažoval.

23. Po seznámení s předloženým správním spisem soud konstatuje, že s ohledem na shodnou právní argumentaci účastníků a skutečnost, že napadená rozhodnutí č. 1 a 2 spolu skutkově souvisí, je možné věc projednat a rozhodnout o ní ve společném soudním řízení. Nižší uvedené proto bude platit pro obě napadená rozhodnutí žalovaného a jím předcházející řízení.
24. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
25. Napadená rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
26. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Z obsahu správního spisu vyplývá, že Ministerstvo pro místní rozvoj ČR vydalo dne 24. 5. 2005 Rozhodnutí o účasti státního rozpočtu a strukturálních fondů EU na financování akce (projektu), č. j. 14486/2005-34, (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“). Na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace byla žalobkyni poskytnuta dotace na realizaci projektu „České Švýcarsko – Propagační a informační kampaň 2006“, reg. č. projektu CZ.04.1.05/4.1.00.1/0328. Nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace byla Smlouva. Změny Smlouvy provedené Dodatky č. 1 a 2 souvisely se změnami rozhodnutí o poskytnutí dotace a týkaly se zejména rozpočtu projektu a časového harmonogramu jednotlivých etap projektu. Funkci zprostředkujícího subjektu a výkon kontrolní a monitorovací funkce plnilo v souladu s článkem II odst. 3 Smlouvy CCR. Datem zahájení projektu byl podle Smlouvy den 1. 4. 2005, datem ukončení projektu byl den 30. 11. 2006.
28. Dne 13. 5. 2013 zahájil správce daně u žalobkyně na základě podnětu poskytovatele dotace daňovou kontrolu ve věci zjištění skutečností rozhodných pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně podle rozpočtových pravidel. Dne 30. 10. 2014 došlo k rozšíření předmětu daňové kontroly na celý rozsah rozhodnutí o poskytnutí dotace. Dne 29. 2. 2016 vydal správce daně platební výměry č. 1 a 2, kterými žalobkyni vyměřil odvody Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

za porušení rozpočtové kázně ve výši částek vyplacených z Evropského fondu pro regionální rozvoj a ze státního rozpočtu. Žalobkyně tyto výměry napadla včasným odvoláním, které později doplnila. Dne 24. 2. 2017 vydal žalovaný napadená rozhodnutí č. 1 a 2, ve kterých odvody vyměřené žalobkyni snížil.

29. Soud se nejprve zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný vůbec nevypořádal s její odvolací námitkou, která se týkala rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu dle rozsudků ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012-33, a ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010-81. Tato rozhodnutí se zabývala situacemi, kdy podmínky poskytnutí a čerpání dotace nebyly formulovány jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, a to se závěrem, že takovéto skutečnosti nesmí jít k tíži slabší strany (příjemce dotace).
30. Tato žalobní námitka podle zjištění soudu neodpovídá skutečnosti, neboť žalovaný se vznesenou odvolací námitkou výslovně zabýval na straně 11 napadených rozhodnutí v 11. odstavci. Dospěl přitom k závěru, že zmíněné rozsudky nelze aplikovat na projednávaný případ, neboť žádná z podmínek vymezených ve Smlouvě nebo Příručce nebyla vymezena nejednoznačně. Soud takovéto vypořádání námítky považuje za dostatečné. Tato námitka žalobkyně tedy nebyla důvodná.
31. Poté soud přistoupil k posouzení námitek zpochybňujících zákonnost napadených rozhodnutí. Vycházel přitom z toho, že žalobkyně v žalobě jako sporné vymezila otázku nedodržení povinnosti naplnění monitorovacích ukazatelů „Vytvořená hrubá pracovní místa – 1 žena“ a „Vytvořená hrubá pracovní místa – 1 muž“ a jejich zachování po dobu nejméně pěti let ode dne podpisu Smlouvy, která byla uvedena čl. IV odst. 7, 8 a 11 Smlouvy, a otázku nedodržení povinnosti odečíst od celkových uznatelných nákladů projektu rozdíl mezi skutečnými a předpokládanými přímými výnosy projektu, získanými v průběhu realizace projektu, a to nejpozději v okamžiku podání poslední žádosti o proplacení výdajů projektu, která byla uvedena v čl. VI odst. 6 Smlouvy.
32. Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem. Za neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu se přitom podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel považuje jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.
33. Podle § 44a odst. 3 písm. a) rozpočtových pravidel je fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněné použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. h). Podle odstavce 4 písm. c) zmíněného ustanovení odvod za porušení rozpočtové kázně činí částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.
34. Podle názoru soudu lze pod pojem porušení rozpočtové kázně zahrnout i porušení povinností, které žalobkyni ukládalo rozhodnutí o poskytnutí dotace a Smlouva. K Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007-63, v němž současně zdůraznil, že „na dotaci není právní nárok (§ 14 zákona č. 218/2000 Sb.) a její poskytnutí ze státního rozpočtu je de facto dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožnil a v dalším odůvodnění z něj vycházel.

35. Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se nedodržení podmínky vytvoření pracovních míst pro 1 muže a 1 ženu a jejich zachování po dobu nejméně pěti let ode dne podpisu Smlouvy, která byla uvedena čl. IV odst. 7, 8 a 11 Smlouvy.
36. Článek I Smlouvy – Úvodní ustanovení stanovil: „*Tato smlouva vychází z Rozhodnutí o účasti státního rozpočtu a strukturálních fondů EU č. j. 14486/2005-34 vydaného MMR a je jeho přílohou a nedílnou součástí. Tato smlouva je uzavřena v souladu se Společným regionálním operačním programem České republiky na léta 2004-2006 – Programovým dokumentem, Společným regionálním operačním programem České republiky na léta 2004-2006 - Programovým dodatkem – verze 0.9 z října 2004 a pravidly Příručky pro příjemce pro 1. kolo výzvy – verze 1.0 z 1. prosince 2004. Uvedené dokumenty jsou závazné pro obě dvě strany.*“
37. Podle článku II odst. 2 písm. i) Smlouvy – Monitorovací ukazatele byla žalobkyně jakožto konečný příjemce dotace povinna naplnit monitorovací ukazatele, mezi kterými byla jako ukazatel uvedena „Vytvořená hrubá pracovní místa – ženy“ a „Vytvořená hrubá pracovní místa – muži“ s (v obou případech) počáteční hodnotou 0 a plánovanou hodnotou 1 osoba.
38. Článek IV Smlouvy – Povinnosti konečného příjemce v odst. 7 stanovil: „*Konečný příjemce se zavazuje plně a prokazatelně splnit účel projektu, na který mu bude finanční pomoc dle Smlouvy poskytnuta, a to v rozsahu schváleného projektu uvedeného v odst. 2 článku II této smlouvy a zachovat výsledky realizace projektu pět let ode dne podpisu této smlouvy oběma smluvními stranami.*“
39. Článek IV Smlouvy – Povinnosti konečného příjemce v odst. 8 stanovil: „*Konečný příjemce je povinen zachovat nově vytvořená pracovní místa nejméně po dobu 3 let v případě kofinancování projektu z Evropského sociálního fondu (dále jen „ESF“) či po dobu 5-let v případě kofinancování projektu z Evropského fondu regionálního rozvoje (dále jen „ERDF“), v obou případech ode dne podpisu této smlouvy oběma smluvními stranami. Nová pracovní místa musí být vytvořena do jednoho roku od ukončení realizace projektu.*“
40. Článek IV Smlouvy – Povinnosti konečného příjemce v odst. 11 stanovil: „*Konečný příjemce je povinen naplnit monitorovací ukazatele uvedené v odst. 2 písm. i) čl. II této smlouvy a uchovat je po dobu pěti let ode dne podpisu této smlouvy oběma smluvními stranami.*“
41. V úvodu části D kapitole 3. Příručky je uvedeno, že „*následující kapitola obsahuje konkretizaci některých ustanovení smlouvy o financování a vysvětlení některých pojmů, které jsou ve smlouvě o financování uvedeny, ale nejsou obsaženy v jiných částech této příručky.*“
42. V části D kapitole 3. pasáži „Zachování nově vytvořených pracovních míst“ Příručky je stanoveno: „*Nositel nově vzniklých pracovních míst může být žadatel (příjemce dotace) a také partneři projektu, včetně provozovatelů vzniklé investice. Pracovní místa však musí vzniknout v přímé souvislosti s projektem.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

43. Soud souhlasí s žalovaným a správcem daně v tom, že sledovaná vytvořená hrubá pracovní místa pro jednoho muže a jednu ženu měla skutečně vzniknout nově. To by za běžné situace skutečně znamenalo až po podpisu Smlouvy oběma stranami, ke kterému došlo dne 18. 5. 2005, a nic by na tom nemohla změnit ani skutečnost, že snad mohlo k podpisu Smlouvy oběma stranami dojít později, než žalobkyně původně předpokládala. V dané věci je však podle soudu třeba přihlédnout k datu zahájení realizace projektu, ke kterému podle Smlouvy došlo již 1. 4. 2005. Správným postupem tedy bylo při posuzování vzájemně souvisejících podmínek Smlouvy uvedených v jejích čl. IV odst. 7, 8 a 11 zohlednit i pracovní poměry, které vznikly od 1. 4. 2005 a byly v přímé souvislosti s projektem.
44. V souvislosti s otázkou nedodržení podmínek uvedených v čl. IV odst. 7, 8 a 11 Smlouvy žalobkyně dále namítala nesprávnost vyhodnocení pracovních míst v navazujících projektech, kdy žalovaný došel k závěru, že pracovní místa nebyla v přímé souvislosti s projektem, a tudíž nebyla ani započitatelná na monitorovací ukazatele.
45. K této námitce soud musí konstatovat, že žalobkyně v žalobě nijak nekonkretizovala, jakých pracovních míst a jakých navazujících projektů se její námitka týká. Uvedla pouze, že předmětný projekt právě měl nově identifikovat a definovat navazující projekty. Proto nemohly být žádosti podány současně. Dále měla za to, že jinak než v rámci navazujících projektů nebylo možné naplnit podmínku udržitelnosti.
46. Před posouzením dané námítky soud považuje za vhodné předeslat, že řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, jedná se o řízení zcela oddělené. Jak přitom ve vztahu k problematice formulace žalobních bodů uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, *„žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*
47. Namíste je připomenout i rozložení důkazního břemene. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

48. Důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že jí nově vytvořená pracovní místa vznikla a byla po potřebnou dobu zachována v přímé souvislosti s projektem, tudíž tížilo žalobkyni, která v tomto směru byla správcem daně vyzvána.
49. Soud dospěl k závěru, že tvrzení žalobkyně nemá oporu v listinách založených ve spise. Ze Smlouvy a žádosti projektu „České Švýcarsko – Propagační a informační kampaň 2006“ totiž soud zjistil, že hlavními výstupy projektu mělo být zpracování koncepce cestovního ruchu v Českém Švýcarsku, realizace specifikovaných propagačních produktů a propagační a informační kampaň. V žádosti žalobkyně uvedla, že cílem projektu je zajistit koncepční přístup k rozvoji cestovního ruchu v Českém Švýcarsku a zkvalitnit informační obsluhu a marketing tohoto území s následným zvýšením počtu jeho návštěvníků. Dále uvedla, že projekt nemá přímou vazbu na jiné předpokládané projekty a že nepředkládá další projekt do žádného vyhlášeného operačního programu. Z uvedeného podle názoru soudu nevyplývá, že snad mělo jít o jakýsi zastřešující projekt, jehož cílem bylo vymyslet a následně realizovat další, navazující projekty. Soud samozřejmě nemůže vyloučit – naopak to považuje za pravděpodobné – že jedním ze závěrů zpracované koncepce cestovního ruchu v Českém Švýcarsku mohla být zjištěná potřeba dalších projektů. Pokud tomu tak bylo a následně byly tyto projekty připraveny a zažádáno o jejich podporu, nečiní to však z pracovních míst, která v rámci těchto projektů vznikla, místa vzniklá v přímé souvislosti s projektem „České Švýcarsko – Propagační a informační kampaň 2006“ ve smyslu části D kapitoly 3. pasáže „Zachování nově vytvořených pracovních míst“ Příručky, a tedy započitatelná na ukazatele dle Smlouvy.
50. Pracovní místa zaměstnanců uvedených žalovaným v napadeném rozhodnutí (soud znovu připomíná, že žalobkyně v žalobě konkrétní zaměstnance nezmínila) a též ve zprávě o daňové kontrole, tedy K. M., Mgr. M. K. a Ing. J. P. s ohledem na výše uvedené závěry nesplňovala podmínky vytvoření pracovních míst pro 1 muže a 1 ženu a jejich zachování po dobu nejméně pěti let ode dne podpisu Smlouvy. V případě Mgr. M. K. tomu tak bylo proto, že její poměr byl ukončen již dne 4. 8. 2007. Pracovní poměr Ing. J. P. naopak vznikl již v březnu 2005, tudíž primárně nesplňoval podmínku novosti vytvořeného pracovního místa. U K. M. a Ing. P. pak bylo zjištěno, že se již v roce 2006 začali celým svým úvazkem podílet na realizaci jiných projektů než projektu „České Švýcarsko – Propagační a informační kampaň 2006“.
51. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru o nemožnosti započíst pracovní místa uvedených zaměstnanců na ukazatele dle Smlouvy. Pojem „přímá souvislost s projektem“ podle něj nelze považovat za totožný s pojmem „přímá souvislost s navazujícím projektem“. Tuto svou úvahu dále odůvodnil i potřebou zabránit dvojímu financování pracovních míst v rámci projektů podpořených z různých operačních programů či i jinými poskytovateli. Soud se s takovýmto závěrem ztotožňuje. Námitka žalobkyně proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

52. Soud pro úplnost dodává, že nesouhlasí s obecným tvrzením žalobkyně, že jinak než v rámci navazujících projektů nebylo možné podmínku udržitelnosti naplnit. V o něco konkrétnějším duchu k tomu soud poukazuje např. na to, že výstupem projektu měla být též realizace velkého množství propagačních produktů, jejichž prodej či distribuci bylo třeba zajistit, a rovněž třeba poskytování průvodcovských služeb.
53. Soud se dále zabýval námitkou týkající se nedodržení povinnosti odečíst od celkových uznatelných nákladů projektu rozdíl mezi skutečnými a předpokládanými přímými výnosy projektu, získanými v průběhu realizace projektu, a to nejpozději v okamžiku podání poslední žádosti o proplacení výdajů projektu, která byla uvedena čl. VI odst. 6 Smlouvy.
54. Žalobkyně namítá, že postupovala podle ustanovení Příručky a v poslední žádosti o proplacení výdajů projektu odečetla od celkových uznatelných nákladů přímé výnosy projektu získané v průběhu realizace projektu. Takovýto postup však byl v rozporu se zněním Smlouvy, podle které měla od celkových uznatelných nákladů odečíst rozdíl mezi skutečnými a předpokládanými přímými výnosy, získanými v průběhu realizace projektu. Podle žalobkyně tak neexistoval postup, na základě kterého by byly dodrženy všechny smlouvy a relevantní předpisy, příručky a nařízení.
55. Závěr učiněný žalobkyní musí soud v první řadě lehce korigovat, neboť závazný rámec, v němž může být její postup hodnocen, byl vymezen v článku I Smlouvy – Úvodní ustanovení rozhodnutím o poskytnutí dotace, Smlouvou, Příručkou, Společným regionálním operačním programem České republiky na léta 2004-2006 – Programový dokument a Společným regionálním operačním programem České republiky na léta 2004-2006 - Programový dodatek – verze 0.9 z října 2004. Z jí namítaných dokumentů tak přichází v úvahu pouze rozpor mezi ustanoveními Smlouvy a Příručky včetně jejich příloh.
56. V článku VI Smlouvy – Finanční a právní náležitosti finanční pomoci v odst. 6 je stanoveno: *„Konečný příjemce je povinen nejpozději v okamžiku podání poslední Žádosti o proplacení výdajů projektu odečíst od celkových uznatelných nákladů rozdíl mezi skutečnými a předpokládanými přímými výnosy projektu, získanými v průběhu realizace projektu. Jejich výši je povinen doložit. Uvedená povinnost se týká pouze neinvestičních projektů“*.
57. V části D kapitole 3. pasáži „Přímé výnosy projektu“ Příručky je stanoveno: *„Přímými výnosy projektu se rozumí příjmy získané z činnosti během jejího spolufinancování nebo během delšího období až do doby ukončení podpory. Jedná se např. o výnosy z pronájmu, výnosy z prodeje, zápisné atd.*
Podle podmínek stanovených ve smlouvě o financování je konečný příjemce povinen nejpozději v okamžiku podání poslední Žádosti o proplacení výdajů projektu odečíst od celkových uznatelných nákladů projektu přímé výnosy projektu získané v průběhu realizace projektu. Jejich výši je povinen doložit. Ve smlouvě o financování je tato povinnost vztažena jen k neinvestičním projektům, neboť se nepředpokládá, že by investiční projekty generovaly příjmy již v době realizace. [...]“
58. Žalobkyni je třeba přisvědčit v tom, že postupy uvedené v právě citovaných ustanovení Smlouvy a Příručky vedou k odlišným výsledkům. Nelze však souhlasit s tím, že by neexistoval postup, podle kterého by bylo možné za dané situace tato ustanovení vyložit a podle tohoto výkladu se zachovat tak, aby se žalobkyně nedopustila porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) a § 3 písm. e) rozpočtových pravidel. Vztah Smlouvy a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Příručky není vymezen ve Smlouvě. Oproti tomu v úvodu části D kapitole 3. Příručky, ve které se nachází i citovaná pasáž „Přímé výnosy projektu“, je uvedeno, že „*následující kapitola obsahuje konkretizaci některých ustanovení smlouvy o financování a vysvětlení některých pojmů, které jsou ve smlouvě o financování uvedeny, ale nejsou obsaženy v jiných částech této příručky*“. Sporná ustanovení Smlouvy a Příručky se však od sebe liší natolik, že nelze uvažovat, že by Příručka sporné ustanovení ve Smlouvě jakkoli konkretizovala; podle názoru soudu jde o ustanovení odchylné.

59. Za takové situace je podle soudu třeba vycházet z obecných právních zásad závazkového práva. Podle nich je v případě odchylných ustanovení vždy třeba upřednostnit přímé ujednání, které je jednoznačným projevem vůle smluvních stran. To z povahy věci obsahuje Smlouva, nikoli Příručka, jejíž charakter měl být zejména podpůrný a vysvětlující, neboť platí, že zásadní smluvní ujednání by měla obsahovat zásadně Smlouva. V případě, kdy by Smlouva a Příručka obsahovala odchylná, vzájemně neslučitelná pravidla, je třeba upřednostnit ta sjednaná ve Smlouvě. Proto i v daném případě je třeba dát přednost ujednání ve Smlouvě a uzavřít, že povinností žalobkyně bylo nejpozději v okamžiku podání poslední žádosti o proplacení výdajů projektu odečíst od celkových uznatelných nákladů rozdíl mezi skutečnými a předpokládanými přímými výnosy projektu, získanými v průběhu realizace projektu, a jejich výši doložit.
60. Z argumentace žalovaného v napadených rozhodnutích vyplývá, že měl za to, že žalobkyně byla povinna vyhovět jak povinnosti stanovené ve Smlouvě, tak povinnosti stanovené v Příručce, tedy kromě rozdílu mezi skutečnými a předpokládanými přímými výnosy projektu od celkových uznatelných nákladů projektu odečíst také přímé výnosy. Takovýto závěr však z provedeného výkladu ustanovení Smlouvy a Příručky nevyplývá. Uvedené však nic nemění na závěru, podle kterého žalobkyně při podání poslední žádosti o proplacení výdajů projektu postupovala v rozporu s čl. VI odst. 6 Smlouvy.
61. Na tomto místě soud podotýká, že závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudcích ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012-33, a ze dne 11. 11. 2010, č. j. 1 Afs 77/2010-81, nejsou na danou věc přílehlivé. Jak totiž již bylo řečeno, tato rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se zabývala situacemi, kdy podmínky poskytnutí a čerpání dotace nebyly formulovány jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, a to se závěrem, že takovéto skutečnosti nesmí jít k tíži slabší strany (příjemce dotace). Takováto situace v projednávaných věcech nenastala. V případě podmínky stanovené v článku IV. odst. 8 Smlouvy šlo o povinnost formulovanou jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, kterou bylo možno snadno vyložit v kontextu dalšího ustanovení Smlouvy, které stanovilo datum zahájení realizace projektu. V případě podmínky stanovené v článku odst. 6 Smlouvy šlo opět o povinnost formulovanou jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem, přičemž povinnost žalobkyně postupovat podle (a pouze podle) tohoto ustanovení nejpozději v okamžiku podání poslední žádosti o proplacení výdajů projektu vyplývala ze systematického výkladu celé smluvní dokumentace (viz článek I Smlouvy) a základních právních zásad. V tom se daná věc odlišovala od věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 Afs 90/2012-33, ve kterém byla posuzována výhradně vedle sebe stojící ustanovení rozhodnutí o poskytnutí dotace, tedy povinnosti stejné „váhy“.
62. K námitce žalobkyně poukazující na činnost CCR jakožto monitorovacího a kontrolního orgánu či poskytovatele dotace, soud poukazuje na to, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*za dodržení podmínek, které se vážou k udělené dotaci ...*,”

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpovídá příjemce dotace. Skutečnost, že jej poskytovatel peněžních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění projektu, na nějž je dotace poskytována, ač v době rozhodování o poskytnutí dotace o nich nemohl nevědět, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Předpokladem vzniku práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu. Zásady legitimního očekávání se dále nemůže dovolávat příjemce dotace, který se při nakládání s veřejnými prostředky dopustil zjevného porušení platné právní úpravy“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, publ. pod č. 2713/2012 Sb. NSS).

63. S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej na přílehavý i ve vztahu k projednávané věci. Svou odpovědnost za dodržení podmínek, ke kterým se zavázala, žalobkyně na tyto subjekty nemůže přenášet. Soud navíc podotýká, že jejich postup ani podle tvrzení žalobkyně nespočíval v jakémkoli ujišťování či výslovném potvrzování správnosti postupu žalobkyně. Na učiněném závěru dále nic nemění ani to, že mzdové náklady na žalobkyní namítaná pracovní místa či vyúčtování projektu byly proplaceny.
64. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud neprovedl dokazování listinami, které žalobkyně v žalobě označila jako důkazy. V případech rozhodnutí soudu, právních předpisů nebo listin založených ve správním spise to bylo proto, že jimi se v řízení dokazování neprovádí. V případě důkazů žalobkyní předložených a označených jako korespondence k podpisu smlouvy, vzor smlouvy o financování individuálního projektu a metodická příručka Způsobitelné výdaje vydaná Ministerstvem pro místní rozvoj to bylo proto, že s ohledem na skutečnosti vyplývající z předloženého správního spisu a předmět a rozsah soudního přezkumu by takovéto dokazování bylo nadbytečné.
65. Žalobu soud vyhodnotil v rámci uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. června 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)